

hans senere Bestræbelser i den Retning strandede paa Moderens, Slægtens og hans unge Hustrus afgjorte Uvilje mod dette nye. Nu var det Anantas faste Vilje i sit andet Ægteskab at gennemføre, hvad der første Gang mislykkedes. Straks han kom hjem med Barnet, tog han fat paa Undervisningen. Samme Modstand rejstes mod ham, og træt deraf vendte han en skønne Dags sin Landsby og Samliv med Mennesker Ryggen, og drog med sin unge Brud til Gungamul Skoven i de vestlige Ghatesbjerge. Ramabais Moder har fortalt hende, hvorledes Rejsens første Nat tilbragtes. Med Mørket nærmede en stor Tiger sig Lejrpladsen. Tæt tyttet i sin Bomuldsplæd laa Barnet, stiv af Rædsel, medens Manden vandrede frem og tilbage paa Vagt, til Daggry brød frem. Faa Dage senere stod der paa Stedet, hvor deres Hjem skulde være, et Træhus, og der levede de to Mennesker, ene, henviste absolut til hinanden, i Skovens dybe Ensomhed, begge fordybede i det Arbejde, der skulde føre deres Sjæle nærmere til Gud. Intet forstyrrede de lange Læretimer. I den tidlige Morgen, i Aftenkølingen, i de mørke Nattetimer, naar de vilde Dyrs Brølen holdt dem vaagne, lød de hellige Ord fra Mandens Læber og optoges i Laksh-mibais kloge, modtagelige Barnesind. Aarene gik, og Barnet blev Kvinde, Hustru og Moder. En Søn og Datter havde hun allerede, før Ramabai fødtes (1858).

Da var deres Forhold forandrede. Brahminens Enebo søgtes af unge Mænd, der vilde have ham til Lærer. Med usædvanlig Fordomsfrihed lod han den ældste Datter dele Sønnens Undervisning. Men Tiden slog ikke til for ham til straks at undervise Ramabai. Det blev Moderen, der fra først af oplærte hende. Og hun havde meget Arbejde: Børnene, den gamle Svigerfader og Moder var komne til; mod de talrige tilrejsende skulde Gæstfrihed øves som en hellig Pligt — Omsorgen for alt dette under smaa Kaar hvilede paa hende. Derfor fandt hun ingen anden Tid til at undervise sin lille Pige end Daggryets første Time. Ramabai husker, hvorledes hun, endnu søvrig, vækkedes med mange gode Ord og Kærtegn, og medens Fuglesangen hilsede det frembrydende Lys, lærte hun, staaende mellem Moderens Arme, sine første Lektier, uden Bog, fra Moderens Læber, idet hun gentog, hvad denne sagde, Sætning efter